

SESTŘIČKA

The background of the poster is a dark, atmospheric scene. A young girl with long, straight, reddish-brown hair is seen from behind, wearing a dark green dress with a floral pattern. She is holding a small, doll-like figure in her hands. The ground is covered in a thick layer of fallen autumn leaves in shades of orange and red. In the distance, a two-story white house with a gabled roof and a small dormer window is visible, surrounded by trees with autumn foliage. The overall mood is mysterious and slightly ominous.

Neberte ji panenku, nebo se bude zlobit

Katie Alenderová

FRAGMENT

Sestřička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Katie Alenderová
Sestřička

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SESTŘIČKA

Neberte ji panenku, nebo se bude zlobit

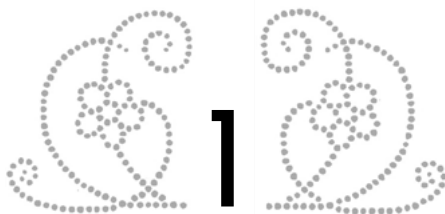
Katie Alenderová

FRAGMENT

Copyright © 2009 by Katie Alender
This edition published by arrangement with DeFiore and Company Literary Management,
Inc. through Andrew Nurnberg Associates, Prague.
Translation © Barbora Dadlíková, 2020
Cover photos © Tore H; Malla7890; Julija Sapic; Elizaveta Shcherbak; Social Media Hub;
Jeka / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4816-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4899-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-4900-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4901-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

Pro Christophera

STÁLA JSEM ZCELA NEHYBNĚ a pozorovala náš dům a tmavou oblohu za ním.

Pás mlhy se vzdálil od měsíce, a uvolnil tak místo skupince mraků – což, přesně jak jsem doufala, dalo vzniknout malebné kompozici, na kterou jsem čekala.

Fotoaparát, pětadvacet let starý Nikon FM2n, který stál třicet babek v garážovém výprodeji, trpělivě vyčkával na stativu.

Nevěděla jsem, jak dlouho jsem tam tak stála – připadalo mi to jako několik hodin. Možná jsem však uplynulý čas vnímala podobně jako subjekty z oněch přírodovědeckých experimentů, při kterých vám řeknou, ať zazvoníte na zvoněk, až podle vás uplyne hodina – většina lidí to vydrží zhruba dvacet minut. Na chvíli jsem si pomyslela, že to pro dnešek vzdám. Vždycky je tu zítřek.

Najednou se ale všechno kolem mě zdálo být o odstín světlejší. Měsíc začal prosvítat skrze jemnou mlhu, která připomínala rozedraný závoj táhnoucí se oblohou za naším domem.

Jinými slovy – bylo to perfektní.

Fotografie pořízené ve velmi slabém světle potřebují dlouhou expozici – delší než po kterou většina lidí, včetně mě, dokáže nehnutě stát – tak jsem použila zařízení s tlačítkem a kabelem, které se připojí k fotoaparátu. Stiskla jsem tlačítko, a když sepnula spoušť, uslyšela jsem cvaknutí a začala odpovídat. Jakmile jsem se dostala k číslu deset, tlačítko jsem uvolnila.

Zopakovala jsem to ještě několikrát, přenastavila jsem ohnisko vzdálenosti, aby se dům ocitl mimo záběr a zaostřil se obrovský dub na dvoře v popředí. Nepořídila jsem mnoho snímků – když používáte opravdový film (a platíte za něj sami), nemůžete prostě fotit tolik, kolik byste si přáli.

Po několika minutách se mraky slily do jednoho a zase vypadaly obyčejně. Dokonce i dům jako je ten náš – starobylý s vyřezávanými šindeli, vrzajícími převisy a s obrovským vitrážním sklem v oknu arkýře – potřeboval ty správné kulisy.

Teď, když jsem odvrátila pozornost od fotografií, mě ta strašidelná scenérie zasáhla. Najednou mi to, že venku postávám sama jako snadný terč pro jakéhokoliv maniaka, připadalo dost hloupé. Můj dech zeslábnul a ruce se mi třáslly, když jsem nasazovala krytku objektivu zpátky na své místo. Měla jsem chuť popadnout všechno zařízení a utíkat domů, ale něco v mém nitru mi bránilo propadnout strachu.

Pomalými, obezřetnými pohyby jsem sundala fotoaparát ze stativu a odšroubovala destičku, na které stál. Přehodila jsem si popruh od fotoaparátu kolem krku a začala navíjet dálkový spouštěč okolo ruky.

Křup.

Otočila jsem se za zvukem.

Zhluboka jsem se nadechla. Byl to jenom pták nebo veverka nebo jedna z těch koček, kterým má sestra neúnavně podstrkuje krmení, i když kvůli tomu máma věčně prská vzteky... no vážně.

Šoup, šoup.

„Ná čičiči,“ řekla jsem něžně, „ná čiči...“

Prásk, rup.

„Předstup, kočička,“ zvýšila jsem hlas.

Zpoza nákladního auta, které bylo zaparkované kousek od dubu před naším domem, vykoukla hlava.

Mé srdce několikrát divoce poskočilo, než jsem si uvědomila, že ty medově zbarvené vlasy patří mé sestře Kasey.

„Předstup?“ zeptala se Kasey. „Seržant kocour, k vašim službám.“

Snažila jsem se vymyslet nějakou kousavou odpověď, ale pořád jsem nemohla popadnout dech. Pleskla jsem ji po paži a konečně se zhluboka nadechla.

Kasey chvíli zírala na můj fotoaparát, rty pevně sevřené – její typický výraz. Přenášela váhu z jedné nohy na druhou, prsty si pohrávala s rukávy mamincina starého středoškolského trička, které zdědila jako vršek od pyžama.

„Jak dlouho už jsi tady?“

Kasey pokrčila rameny a podívala se na své hodinky. „Chvíli.“

„Kolik je hodin?“

„Tři šestnáct.“

To jako vážně? Byla jsem venku tři hodiny. Myslím si, že bych ten experiment se zvonkem perfektně zvládla.

Pokaždé, když fotím venku, mě Kasey špehuje. Stojí blízko fotoaparátu a sleduje to, co já, přestože tvrdí, že tomu nerozumí – proč by se něco mělo vůbec fotit?!

Snažila jsem se ji to naučit, ale popravdě je tak trochu beznadějný případ. Když jsme začaly, její výtvary vypadaly jako špatné snímky z dovolené, a po pěti vyčerpávajících hodinách byly ještě *horší* – snažila se totiž vytvořit něco uměleckého. Spousta skvrn, špatné zaostření a fotografie naprosto bez života.

Řekla jsem jí, ať si nedělá starosti, že se její opravdový talent určitě projeví, až bude starší.

Co jiného jsem jí mohla říct? Že si nedokážu představit, že bych se procházela světem, aniž bych viděla linie, tvary a vyvážení předmětů, které se na první pohled zdají naprosto obyčejné? Že když jsem ve škole, připadám si bez svého fotoaparátu osamělá, jako kdyby to byl můj kamarád (kterého ve škole nemám, takže to dává smysl)?

„Co fotíš? Já nic nevidím,“ zeptala se Kasey.

„Vysvětlila bych ti to, ale jsou tři hodiny ráno,“ řekla jsem. „Ukážu ti to, až vyvolám film, ano?“

Kasey přikývla na souhlas a vzápětí zívla.

Znovu jsem pohlédla na dům.

Mezi větvemi, které zastíňovaly okna naší ložnice, prosvítala slabá záře.

„A sakra...“ povzdechla jsem si, „Kasey, z jakého pokoje vychází to světlo?“

Jestli se máma potuluje po domě a rozsvěcuje světla, tak zjistila, že Kasey není uvnitř, což ji nepochybně dovede k závěru, že jsem taky zmizela. To nevěstí nic dobrého.

V žádném případě nevystavuj sebe ani Kasey podivným, potenciálně nebezpečným situacím! To bylo jedno z pravidel, které čas od času obdržím. *Nelez na střechu!* S každým přešlapem pravidla přibývají. *Nefoť maloobchodní zboží! Nefoť na cizím pozemku! Nepoužívej Kasey jako návnadu, když chceš vyfotit někoho, kdo nechce být vyfocen!* Jsem si zcela jistá, že velmi brzo to bude jen *Odlož ten fotoaparát, sedni si na pohovku a ani se nehni!*

Přestože to rodiče přivádí k šílenství, fotograf uvnitř mě nemůže odolat pokušení. Je to podobné, jako když lovec spatří exotické zvíře a zatouží pověsit si jeho hlavu na zeď, jen méně nechutné. Když vidím něco zajímavého, chci si to vyfotit tak moc, že je to skoro jako pokušení, kterému nelze odolat. Instinktivně jsem sejmula krytku z čočky a přiložila si fotoaparát k oku.

„*Můj pokoj to není,*“ řekla Kasey, „*tvůj taky ne.*“

„*Připrav stativ,*“ pobídla jsem ji a mávla směrem k místu, kde ležel. Poté jsem obrátila svou pozornost zpět k tomu světlu.

Zářilo jemně a zlatavě. Kasey měla pravdu – nevycházelo ani z jednoho z našich pokojů. Vůbec to nevypadalo, že by vycházelo *zevnitř* domu.

Nemohla jsem čekat na stativ – přidržela jsem fotoaparát tak v klidu, jak to jen šlo, pokrčila kolena, zpevnila tělo, velmi zhluboka se nadechla – a zmáčkla jsem spoušť.

Po několik sekundách jsem spoušť pustila a vyfotila další fotografii a potom další.

„Hotovo,“ řekla Kasey a podala mi destičku, na kterou se musí fotoaparát našroubovat.

Co nejrychleji jsem propojila stativ s fotoaparátem a podívala se do hledáčku.

Světlo bylo pryč.

Počkaly jsme ještě pár minut, ale už se znovu neobjevilo. Nakonec jsem nasadila krytku zpět na objektiv a složila stativ. Kasey mě pozorovala a každých pár sekund se ujišťovala, jestli se světlo náhodou nevrátilo. Naše oči se v jednu chvíli setkaly a znovu jsem musela ztěžka polknout.

Co to bylo? Odkud to vycházelo? Proč to přestalo svítit? Ani jedna z nás se nezeptala nahlas.

Ale obě jsme nad těmito otázkami přemýšlely.

Vyrazily jsme tiše přes dvorek. Naštěstí byly říjnové noci natolik chladné, že ti obrovští pavouci, kteří většinou okupovali tuto část pozemku, zmizeli. Přesto jsem šla první, jen pro jistotu. Kasey často vyšilovala a my nestojíme o žádný děsivý řev, který by okamžitě udal naši polohu.

Otočila jsem se, abych ji zkontrolovala, a zastavila se tak prudce, až do mě narazila.

„Pavouk?“ zeptala se hlasem, v němž se odrážel strach.

Zavrtěla jsem hlavou. Sledovala jsem místo přímo za ní, kde jsme ještě před dvaceti sekundami stály.

Celé svítilo tou samou jemnou září, kterou jsme viděly u stromu.

A navíc to vypadalo, jako by ta záře... rostla.

„Co je?“ zašeptala Kasey.

„Eh...“ kdyby to má sestra upozorovala, zbláznila by se. Podívala jsem se jí přímo do očí a usmála se. „Nic.“

Koutkem oka jsem stále viděla to rostoucí světlo – jenže ono se nezvětšovalo, ale přibližovalo.

Sledovalo nás.

„Víš ty co, asi jsem zahlédla *malého* pavoučka,“ řekla jsem.

„Tak už jdi, honem!“ vyhrkla Kasey a postrkovala mě do zad.

Nechala jsem ji jít napřed zadními dveřmi a ještě jednou jsem se ohlédla. Jenže už tam nic nebylo. Buď to zmizelo, nebo to ještě nezahnulo.

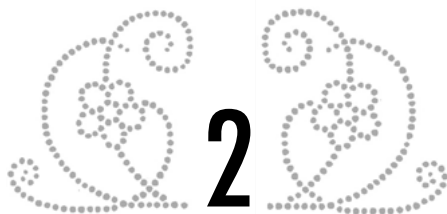
Snažily jsme se vystoupat po schodech ze vstupní haly do druhého patra, aniž bychom šláply na třetí, osmý a jedenáctý schod, jejichž skřípání by probudilo i mrtvého. Když se nám to podařilo, Kasey mi zamávala na dobrou noc a ponořila se do tmy svého pokoje.

Uložila jsem stativ na zem, fotoaparát na skříň a pak mě začala přemáhat únava. Převlékla jsem se do dlouhého trička a zalezla do postele, zatímco jsem sama sebe přesvědčovala, že to bylo jen hejno světlušek.

Přece to tak *muselo* být. Neexistovalo žádné jiné vysvětlení.

Poslední věc, kterou jsem viděla, než jsem usnula, byla nepatrná stopa záře ve větvích dubu před mými okny.

Zvědavé světlušky, pomyslela jsem si ospale. Tak zvědavé, že by nás zvládly sledovat nahoru, aniž by vkročily do domu?

RÁDA SEDÁVÁM V LEVÉM ZADNÍM ROHU KNIHOVNY, přímo pod pracovním stolem.

Nesmí vám vadit sezení na zemi, což není můj případ – našla jsem perfektní místo, kde se můžu poflakovat místo školy: není to tu přeplněné studenty, je tady spousta místa na nohy a je prakticky nemožné, aby mě knihovnice viděla.

„S dovolením, Alexis.“

Bohužel se to samé *nedá* říct o ředitelce školy.

„Na které hodině vás postrádají v tento krásný podzimní den, slečno Warrenová?“

Vyškrábala jsem se zpod stolu, sebrala ze země svůj batoh a chystala se k odchodu. „Dějepis. Technicky vzato mě na té hodině nikdo nepostrádá.“

Paní Amesové lehce zaškubal koutek rtů, jako by se snažila potlačit úsměv, a poté si odkašlala. To bylo dobré znamení – naznačovalo: „Dneska jsem zatím nemusela řešit žádné výtržnosti, takže tohle je příjemná změna,“ a *ne*: „Už toho bylo pro dnešek dost.“

Když běžně trávíte v blízkosti ředitelky tolik času jako já, poznáte, jak reaguje a přemýšlí.

„Proč podle tebe není dějepis plnohodnotný předmět?“ zeptala se mě paní Amesová, zatímco si upravovala slaměný klobouk. Dnes je totiž Den klobouků – první den z oficiálně nejotravnější části školního roku, týdne absolventů. Její klobouk vůbec neladil s béžovým sakem, které měla na sobě, ale věděla jsem, že udělám lépe, když to nebudu komentovat.

Vyšly jsme z knihovny. Bylo by hezké předstírat, že jsme si užily příjemné setkání, ale věděla jsem, kam míříme. Věděla jsem, komu zavolá, až se tam dostaneme, a taky z jaké schůzky bude má máma nucena odejít, aby si přišla promluvit s ředitelkou – opět. Věděla jsem, ve které třídě se budu muset hlásit, až budu v sobotu po škole. Tady to ale nechodí jako ve filmech z osmdesátek – je to tak neuvěřitelně nudné, že i nápad vrazit si tužku do oka se jeví jako skvělý. Potom by vám aspoň dovolili odejít.

Povzdechla jsem si. „Jsou v tělocvičně. Snaží se ji vyzdobit na banket.“

Pokud se na mé situaci dá najít něco pozitivního, bylo by to právě zmeškání toho hloupého zdobení tělocvičny kvůli ještě hloupějšímu týdnu absolventů. Tak budu ve škole i v sobotu, to je toho. Od srpna takhle vypadaly všechny moje soboty.

Ale paní Amesová není vůbec hloupá. „Ach,“ řekla a podívala se mi přímo do očí. „Dobře, povím ti, co s tím uděláme – zameleme tento incident pod koberec a výměnou za to by ses mohla připojit ke spolužákům a pomoci s výzdobou, co myslíš?“

Vrhla jsem na ni odmítavý pohled, ale ona se na mě jen nevinně usmála. Vydaly jsme se chodbou do tělocvičny.

„Po kolikáté tohle řešíme, Alexis?“

„Tento měsíc?“

„Tento rok.“

Odfoukla jsem pramínky svých růžových vlasů, abych je dostala z obličejů.

„Už po dvanácté, Alexis,“ řekla, „dvanáctkrát jsi vynechala hodinu – aspoň co já vím – a to ani nezmiňuji, kolik drobných incidentů proběhlo k tomu.“

Způsobem, jakým vyslovila *drobných incidentů*, mi připomínala, že některé z nich drobné zrovna nebyly. Já osobně nevidím nic špatného na poskytnutí zpětné vazby mladé učitelce, které by prospělo, kdyby vzdala svou snahu učit, dokud má ještě čas. Možná by se lépe uplatnila při pořádání antimódní přehlídky před tělocvičnou během každoroční módní přehlídky pěveckého sboru. Ale to je asi jen můj názor.

„Něco vám řeknu, slečno Warrenová. Byl tu jakýsi nátlak ohledně zákazu školních trestů v podobě sobotního vyučování. V naší oblasti se teď stalo velkým trendem vyloučení.“

Vyloučení.

Zaryla jsem si nehty do dlaně. Najednou znělo *vyloučení* o dost hůř než *sobotní vyučování*. Školní trest může dostat kdekoliv. Ale vyloučení – to je pro sociopaty.

Nebyla jsem si stoprocentně jistá, že zrovna tohle chci riskovat.

Povzdechla si.

„Ty víš, že si myslím, že máš velký potenciál, Alexis. Tvé výsledky jsou velmi dobré a je očividné, že když chceš, tak ti všechno jde.“

Začala mi dávat lekci o tom, jak za mě nikdo nemůže dělat má rozhodnutí. Přikývla jsem, ale stejně jsem poslouchala jen tak na půl. To slovo *vyloučení* mi stále poletovalo v hlavě jako rozzlobená včela.

Dorazily jsme do tělocvičny.

Všichni z dějepisné třídy byli rozprostřeni po tělocvičně a pracovali na té bezvýznamné výzdobě kvůli tomu hloupému banketu, a když jsme vstoupily do tělocvičny, otočili se na nás a zírali. Stála jsem s bradou vysoko zdviženou a přitom jsem rozdala pár pohrdavých pohledů. Ti, na které jsem se tak podívala, se ihned vrátili ke své práci.

Paní Andersonová, což je ta nejhlupejší učitelka (a to neříkám jen tak, je to pravda – vyslovit správně „Aboridžinci,“ se jí povedlo až napočtvrté), přišla ihned k nám.

„Tak copak to tu máme?“ zeptala se. „Alexis, no to je překvapení. Předpokládám, že jsi na cestě do ředitelny.“

Paní Amesová se zamračila. „Ne. Slečna Warrenová a já jsme si jen povídaly, doufám, že jí prominete její zpoždění. Od teď je ve vašich rukou, paní Andersonová.“

Když řekla *ve vašich rukou*, znělo to dost podobně, jako když řekla *drobné incidenty*.

„Výborně,“ odpověděla paní Andersonová.

Paní Amesová se na mě podívala. „Jsem si jistá, že vynaložíš veškeré své úsilí k tomu, abys nám dneska pomohla, Alexis.“

Jo, to určitě.

Jenže paní Andersonová ještě neskončila s popichováním mé maličkosti a nadšeně zatleskala. „Alexis! Že ty jsi zapomněla, že je dnes Den klobouků! Růžové vlasy přece nejsou klobouk, ty popleto! Ještě že máme nějaké navíc!“ Otočila se a zavolala: „Jeremy! Dones sem tu krabici!“

Kluk, který shromažďoval opravdu ošklivé umělé květiny a proutěné košíky, neochotně zvedl středně velkou kartonovou krabici a vykročil směrem k nám.

Ani náhodou. Radši bych si na hlavu dala ovocný koš s tančícím banánem, než abych dovolila, aby se mé hlavy dotkla jedna z tady těch ohavností.

Načež Jeremy zakopl a krabici upustil. Klobouky se rozletěly do všech stran.

Super.

„Jste velmi pozorná, paní Andersonová,“ řekla paní Amesová, zatímco se Jeremy plazil po zemi a sbíral rozlitané baseballové čepice a barevná sombrero, „ale nemyslím si, že má Alexis klobouky zrovna v lásce.“

Případ uzavřen. Paní Amesová odešla z tělocvičny.

Paní Andersonová se ke mně otočila a tentokrát bez známky jízlivosti v hlase se zeptala: „Tak co s tebou budeme dělat, Alexis?“ rozhlížela se po místnosti. „Co kdybys...“

Dokud budu daleko od paní Andersonové, všechno bude dobré.

„... šla pomoci Pepper?“

Pepper?

„Vždyť ta s námi ani nechodí do třídy,“ protestovala jsem.

Na tváři paní Andersonové se rozlínul vítězný úsměv. „No, Alexis, *všechny* roztleskávačky nám tu dneska pomáhají. Co kdybys tedy šla za Pepper a oznámila jí, že jí ráda pomůžes se vším, co bude potřebovat?“

Ráda. To není zrovna to slovo, které bych použila.

„Není to rovně!“ ozvala se Pepper. Své ohnivě rezavé vlasy měla zastrčené pod směšným ohebným purpurovým baretem, až na jediný pramínek zakrývající její levé oko – zamračila se na mě tím pravým.

Hlasitě jsem si povzddechla. „Pepper. Přísahám. Ten transparent je rovně.“

Stály jsme každá na jiném konci transparentu s nápisem *VÍTEJTE DOMA, ABSOLVENTI* už asi pět minut. Pokaždé, když se nám ho podařilo umístit, Pepper poodstoupila a pak se rozhodla, že to nesplňuje její přehnanou představu o dokonalosti.

„Není to *ono*,“ postěžovala si.

„To jen proto, že se na to koukáš jedním okem,“ podotkla jsem, „nemáš vůbec žádné hloubkové vnímání.“

Pepper nakrčila nos a protočila oči.

Pojďme si tu něco ujasnit: Pepper Lairdová je roztleskávačka. Taková, která je zvyklá velmi dlouho poskakovat na místě s rozpřaženýma rukama.

Já, Alexis, nejsem roztleskávačka. Vlastně jsem tak trochu proti roztleskávačkám. Takže zatímco Pepper trénuje svoje

bicáky, tricáky a hýždě, já se scházím pod tribunami se zbytkem vyvrhelů.

Ale ani náhodou jsem neměla v plánu přiznat Pepper, že už to neudržím. Upustila jsem svou půlku transparentu. „Kašlu na to,“ řekla jsem. Ruce mě pálily, jak se mi do nich začala vracet krev. „Tohle je hloupost. Nebudu to dělat.“

„*Musíme* to udělat,“ ozvala se Pepper, „a ty mi pomůž, jinak to řeknu paní Andersonové.“

Jo, přesně to by udělala. A pak bych musela přetrpět další setkání s paní Amesovou, dnes už druhé. A její dobrosrdečnost a schopnost ve mně vidět aspoň malinký potenciál by určitě zmizely.

Protáhla jsem si tedy ruce, zatímco jsem nevraživě hleděla na Pepper.

„Seš divná,“ řekla mi.

To pro mě nebylo nic nového.

„Ty a ty tvoje pitomé růžové vlasy,“ – taky nic nového – „a ta tvoje divná rodina.“

Tohle už je novinka.

Protože ať nás s Pepper v prostředí střední školy Surrey High rozdělovalo sebevíc věcí, jedna nás přece spojovala, a to byla právě rodina. Konkrétně naše sestry. Kasey se kamarádí se sestrou Pepper, Mimi, už od čtvrté třídy. Sice byly ten typ kamarádek, které tráví více času hádáním než bez něj, ale přesto k sobě byly jako přilepené.

„Dospěj už, prosím tě,“ řekla jsem, „a moji rodinu z toho vynech.“

Pepper se napřímila, „Pokud ta tvoje schizoidní sestra nechá *Mimi* na pokoji, nemám s tím problém.“

Můj výraz teď místo vzteku prozrazoval zmatení.

„Její *ruka*,“ snažila se Pepper vyjasnit, když si toho všimla.

Zhruba před měsícem si u nás *Mimi* zlomila ruku, ale to byla nehoda. Běhala po chodbě a uklouzla po koberci, když zahýbala do Kaseyina pokoje. To se stává.

Ačkoliv, když se to tak vezme, *Mimi* už u nás dlouho nebyla.

„Jo, a co jako?“

„*Tvoje* ségra zlomila té *mojí* ruku,“ řekla Pepper.

„Ale prosím tě.“

„*Mimi* mi to všechno pověděla. Neprozradí to naší mámě, protože je jí Kasey líto. Ale já si myslím, že se jí bojí, protože tvoje sestra je násilnický maniak.“

Dobře, tak nejsem populární, přátelská a nemám žádné kamarády. Ale nenechám tu nikoho jen tak stát a takhle mluvit o mé mladší sestře – která ano, je sice citlivá, ale ne, není násilnický maniak.

Vykročila jsem k Pepper. Škubla sebou, ale neucouvla.

„Přízněj si to, Alexis. Kasey je blázen,“ přimhouřila oči. „Jediné, co moje sestra udělala, bylo, že se pokusila dotknout jedné z těch jejích panenek...“

Pepper mluvila dál, ale já už ji nevnímala. Nechtěla jsem ustoupit, ale taky jsem neměla pocit, že se kvůli tomu chci dál hádat.

Protože to jedno slovo – *panenky* – dávalo smysl.

Spousta lidí sbírá různé věci, které by kdekdo považoval za pitomé nebo aspoň pošetilé – kamínky s přilepenýma očičkama a mušle s nožičkama. Svíčky ve tvaru zvířat nebo mytických stvoření.

Pro Kasey to byly panenky.

Už si ani nepamatuju, kdy to začalo. Před lety. Dost dávno na to, aby si Kasey nashromáždila všechno kapesné, každý cent k narozeninám nebo Vánocům a kdo ví odkud ještě, a nahromadila za něj tucty panenek.

A jestli by má sestra byla někdy schopná někomu ublížit, bylo by to ve snaze ochránit její vzácnou sbírku.

Pepper vzala svůj konec transparentu. „Pojďme to dodělat, ať už se tě můžu zbavit.“

„To se shodneme,“ odpověděla jsem.

Znovu jsme zvedly transparent.

„Dost – to je perfektní,“ ozval se hlas. Otočila jsem se, abych viděla, komu patří.

No bezva.

Megan Wileyová, rozmazlená, sebejistá náhradní kapitánka reprezentačního týmu roztleskávaček (navzdory tomu, že je teprve v předposledním ročníku) – a můj úhlavní nepřítel, to si však rozebereme za chvíli –, si prohlížela náš transparent. Potom došla pro hřebíky a kladivo a přitloukla transparent na obou stranách, aniž by dodala cokoliv dalšího.

Jde o tohle:

Když během hodiny řeknu svůj názor, obratem mě pošlou do ředitelny. Když to ale udělá Megan, je *silná, asertivní a ukázko-*

vá studentka. Já vylepím plakáty s oznámením, že automaty v naší škole jsou znakem zaprodání korporátnímu průmyslu. A dostanu co? Sobotu po škole za trest. Megan navrhne kampaň pro servírování lokálních surovin v jídelně (a mohli bychom se *prosím* zbavit těch automatů se sodovkou?) a místní noviny o ní napíší článek.

Je stejná jako já, až na to, že není. Vůbec není jako já. Ona je dokonalá a já jsem... póvl.

Takže mi odpusťte, že ji tak trochu nenávidím.

Pepper odešla, zatímco já jsem se rozhlédla, abych našla místo, kam bych se mohla schovat před všudypřítomnou paní Andersonovou. Pak jsem se znovu otočila a podívala se na transparent (který byl konečně rovně).

„DOMOV JE TAM, KDE JE SRDCE.“

Absolventi Surrey High

Týden absolventů

Vítejte doma, absolventi!

O pár metrů dál si ho prohlížela taky Megan. Naše oči se setkaly.

„Nejsem si jistá, jestli bych dala peníze na dobročinnou sbírku, kdyby si nemohli dovolit ji uspořádat na lepším místě, než je tělocvična střední školy,“ řekla a otočila se dřív, než jsem stihla odpovědět. Naposledy pohlédla na plátno a najednou jsem si všimla, že vlastně ani nemá klobouk. Jen členku s černými rohy – pozůstatek z Halloweenu.

„Hm,“ vyloudila jsem ze sebe a odešla.
Myslím si, že Megan je svým způsobem opravdu jiná než ostatní.
Ale stejně ji nenávidím.

3

KDYSI DÁVNO JSEM MĚLA NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU – jmenovala se Beth Goldbergová. Bavily jsme se vyhledáváním problémů, ale tenkrát se uličníky nikdo moc nezabýval. Zdá se, že když jsou na to dva, je to v pořádku, dokonce je to i zábavné. Ale pokud je na to člověk sám, je z něj hned rebel, co se straní společnosti.

Vždycky jsem si myslela, že s Beth budeme kamarádky navěky, ale když jsme byly v osmé třídě, její rodina si procházela snad nejhorším rozvodem v dějinách světa a Beth se z toho trochu pomátla.

Nebyla to její vina. Když si její otec začal s jednadvacetiletou zubní hygieničkou, Beth začala pravidelně navštěvovat uličku se sladkostmi v nejbližších potravinách. Všude s sebou vláčela dortíky místo svačiny, stejně jako batolata vláčí svého oblíbeného plyšového medvídka. Přibrála snad dvacet kilo, což podle mě není nic hrozného. Říkala jsem si, že to zase shodí, až z ní ten šok opadne, nicméně nebyla jsem jediná, kdo si toho všiml.

Čtrnáctého května se na naší škole pořádal Den zábavy a pohybu. Tělocvična byla plná stánků reprezentujících různé sportovní kluby a ligy propagující zdravý životní styl. V podstatě se nás všechny snažili odvrátit od naší možné budoucnosti v podobě věčně se válející brambory, což bylo celkem fajn. Ale co už fajn rozhodně nebylo, bylo to, když se celá škola sešla, aby se podívala na projev roztleskávaček z osmé třídy na téma fyzické zdatnosti.

Připravily si powerpointovou prezentaci, která sice začala dobře, ale později to s ní šlo z kopce. I když musím říct, že nacházení pravopisných chyb mi vlastně celou událost zpříjemnilo, tak například *zelenninový*, *sacharydy* a *nezapomeňte denně doplnit svou dávku protejnu*. S Beth jsme se tak nasmály, no jo, staré dobré časy.

Pár dní nato se to stalo. Znáte takové ty tipy a triky, co nosit a co ne, které snadno najdete v každém módním časopise? Například: *Vyzkoušejte váš sto let starý svetr s tímto šíleně drahým a směšným páskem!* nebo *Neopouštějte dům se svým spodním prádlem navlečeným na kalhotách!*

Tak přesně takové rady sepsaly roztleskávačky, ale přidaly k nim i fotky některých dětí z naší školy.

CVIČ pravidelně! – s obrázkem roztleskávaček, které se snažily vypadat úchvatně při zvedání činek.

NEVYMLOUVEJ se, že nemůžeš cvičit! – přes oči kluka na připojeném obrázku byl černý pruh stejně jako v časopisech, ale s tím rozdílem, že tady každý poznal Javiera Delgada, místního tloušťáka.

To byla chvíle, kdy se všichni začali nervózně pochechtávat a kdy jsme se my s Beth *přestaly smát úplně*.

JEZ čerstvé potraviny! – fotka Kiry Conroyové a Megan Wileyové se salátem k obědu.

NECHOĎ si přidávat ve školní jídelně!

Tak tady to bylo.

Obrázek Beth.

Ano, taky měla černý pruh přes obličej, ale i tak bylo zřejmé, o koho se jedná. Měla na sobě svůj oblíbený duhový pruhovaný svetr – ten předražený značky Nordstrom, ten, co odmítala přestat nosit, přestože už jí byl příliš těsný a občas se vyhrnoval a ukazoval její oplácené břicho.

Po tomhle Beth už zpátky do školy nechtěla. Od té doby ji máma vozila do školy před prvním zvoněním, Beth jedla svůj oběd v kanceláři u sekretářky a dostala speciální povolení opouštět školu pět minut před posledním zvoněním. Nejspíš proto, že paní Goldbergová a paní Delgadová pohrozily žalobou.

Roztleskávačky dostaly pěkně přes prsty, když jsme ve škole zahájili petici proti jejich účasti na týmové soutěži. Posbírali jsme stovky podpisů nejen od studentů, ale i od většiny učitelů a rodičů. Povedlo se.

Nicméně *ostatní* účastnice se postavily za své sestry, přizvaly je k sobě do týmu, a porušily tím nařízení trenéra, který celou petici schválil.

To se odehrálo zhruba tehdy, když Beth se svojí matkou začaly balit kufry a plánovat stěhování na Floridu.

Takže nejen že je má nejlepší kamarádka pryč, ale roz-tleskávačky a jejich blázniví příznivci si usmysleli, že to *já* jsem byla zodpovědná za sepsání petice (což jsem tak trochu byla), a začali se ke mně chovat hnusně – zavírání dveří před nosem, zanechávání sprostých poznámek na mé lavici a skřínce, ze-směšňování mé osoby v mé bezprostřední blízkosti.

Od té doby jsem zůstávala během vyučování zticha a snaži-la se najít způsoby, jak jim ukázat, že se jich nebojím. Dívala jsem se jim zpříma do očí, když mě pozorovali. Přistoupila jsem blíž k nim vždycky, když na mě promluvili, nebo jsem si to nakráčela mezi ně, abych narušila jejich osobní prostor, kdykoli jsem slyšela své jméno z jejich úst. Říkala jsem ty nej-horší a nejtvrďší věci, co mě napadly, kdykoli se mi naskytla šance – opakovala jsem dokola pomluvy, a ještě je přikrášlova-la. Zjistila jsem, že Kira Conroyová byla zatčena za krádež v obchodě a postarala jsem se o to, aby o tom celá škola věděla. Stejně tak i o holce, co na silvestra vypila pět piv a pak se po-čůrala. A o další, co zakopla a spadla z pódia na soutěži Miss Teen Kalifornie – poslala jsem tyhle příběhy dál v okamžiku, kdy se ke mně dostaly.

Během války neexistují žádné hranice, že?

Takže najednou jsem nebyla *nikdo*.

Byla jsem *někdo*.

Někdo, koho se každý bál.

Když se Megan Wileyová oficiálně stala kapitánkou roz-tleskávaček, získala cenu Studentka roku. Jelikož byla králov-nou roztleskávaček a oblíbenkyní i mezi ostatními, vůbec bych

se nedivila, kdyby celá ta prezentace ze Dne zábavy a pohybu byla její nápad. Navíc vzhledem k popularitě téhle skvělé akce by určitě nepřiznala pravdu, i kdyby to tak nebylo.

Beth a její máma se odstěhovaly v sobotu, hned po posledním týdnu školy. Snažily jsme se zůstat v kontaktu – opravdu –, ale studium na soukromé škole nejspíš změní vaše priority. Takže i když jsme si slíbily, že si budeme volat jednou týdně, trvalo jen tři měsíce, než náš plán naprosto ztroskotal. Když Beth začala mluvit o tom, že vyzkouší zónovou dietu a že chce kabelku od Prady, věděla jsem, že je to začátek našeho konce, a když jsem si nabarvila vlasy na růžovo, byl to úplný konec...

Od té doby, co se Beth odstěhovala, jsem nejlepší kamarádku nenašla.

Myslím si, že žádné opravdové přátele nemám.

Samozřejmě je tu Kasey – má třináctiletá, o dva roky mladší sestra. Pokud tedy věříte citátům z komerčních přání vyzdvihujícím speciální sourozenecké pouto. Celkem spolu vycházíme, ale od chvíle, kdy nastoupila na vyšší stupeň, si čím dál víc připadám spíš jako její ochranka než její kamarádka.

Kdysi dávno jsme spolu trávily hodně času – Kasey, já, Beth, a dokonce i Mimi – blbnuly jsme a sledovaly filmy, ale nakonec se má celkem zábavná a fajn ségra změnila v neurotické, přecitlivělé, panenkami posedlé stvoření. Poslední dobou se náš vztah dá pojmenovat jako „zlá starší sestra ochraňující plachou mladší sestřičku“, takže dokud firma na přání nezačne používat citáty jako: „Vždy jsi tu pro mě byla, když jsem se

bála nebo se nudila“, náš vztah nemůže spadat pod ideály žádného obchodního řetězce.

Ve škole je jedna parta, se kterou se vídám, jenže jejich chování mě začíná unavovat – říkám jim Komando záhuby. Všichni si myslí, že jsou morbidní a zvláštní, takže dělají, co můžou, aby dostáli všem pomluvám, co o sobě slyší. Někteří z nich jsou celkem milí a myslím si, že by s nimi mohla být i sranda... kdyby se tak moc nesnažili.

Tím chci říct, že jenom proto, že chcete dát najevo, že jste proti všem všedním trendům, přece nemusíte nosit ostnatý náhrdelník a oblíkat se jako upír. Za prvé jsem moc líná na to, abych denně investovala tolik úsilí do svého vzhledu, a za druhé jsem hodně paranoidní ohledně nošení navzájem neladícího černého oblečení, takže si většinou oblíknu jen džíný a obyčejné tričko.

Po hodině dějepisu jsem se zastavila u své skříňky a Lydia Smallová, která by mohla být na promo plakátech pro Komando záhuby, si to ke mně nakráčela a opřela si čelo o vedlejší skříňku. Spoustu času a energie věnuje snaze působit na své okolí jako příliš emo a goth na to, aby ji vůbec něco zajímalo – všimla jsem si, že má na sobě svatební závoj, který si ozdobila množstvím umělých pavouků.

Lydia umí být dost hrubá, nesnesitelná a domýšlivá. Upřímně řečeno – je tu hned několik lidí, se kterými bych se vídala radši než s ní, jenže ona má talent se jen tak zjevovat. Kvůli jejímu slavnému přístupu všichni většinou uposlechnou její příkazy. Takže když si to během oběda nakráčí ke komukoli,

kdo zrovna sedí vedle mě, a řekne: „Uhni červe,“ dotyčný si bez námitek přeseďne.

Navzdory mým pochybnostem jsme se s Lydií poslední dobou vídaly poměrně často – chodily jsme do kina, sledovaly lidi v obchodáku, sedávaly spolu na obědě – jako by ji ke mně něco přitahovalo, tak jako světlo na verandě přitahuje můru. Vlastně jsem trochu tušila, že její zájem o mě by mohl vycházet z mých ambivalentních názorů na její osobu.

Není zrovna přátelský typ, ale začala jsem si zvykat na její přítomnost.

„Neuvěříš, co mi právě teď řekla Pepper Lairdová!“ vyhrkla jsem a očekávala od Lydie aspoň trochu soucitnou reakci.

„Uh,“ řekla. Na začátek dobrý. Když jsem se nadechla, že budu pokračovat, Lydii se rozšířily zorničky. „Sabrina Woodburnová si obarvila vlasy na černo, kdo si jako myslí, že je? Morticia Addamsová? Vždyť je součástí *pochodové kapely*. . . to je přetvářka.“

„Nechodila jsi do sboru ještě v půlce minulého roku?“ zeptala jsem se jí.

Lydia se na mě obořila: „To je něco *úplně* jiného!“

„Jasně,“ odpověděla jsem, „jak myslíš.“

Kdyby se mnou někdo takhle mluvil, řekla bych jim, kam přesně si můžou ten svůj názor strčit, a bylo by po přátelství, ale Lydia jen pokrčila rameny a protáhla svou ruku kolem mé.

Vydaly jsme se ke studovně, a když jsme procházely kolem roztleskávaček, Lydia na ně vyplázla jazyk a cvaknula piercingem na jazyku o zuby.

Stáhly se do pohoršeného stáda. „Páni, to bylo *tak* dospělé,“ pronesla jedna z nich.

Jak jsme tak šly, dav se začal trochu ztenčovat. Zahlédla jsem Megan Wileyovou, jak se opírá o skříňku a s vážnou tváří mluví s holkou v růžovém kovbojském klobouku, která tak brečela, až se jí řasenka rozpíjela po tvářích. Byla to Emily Rosenová – chodila se mnou do stejné třídy na španělštinu a přišla mi celkem milá.

Měla jsem v plánu projít s Lydií bez zastavení, ale ona zahlédla Emilyinu usazenou tvář a rychle zabrzdila.

„Hej, Em!“ zavolala.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se jí šeptem, protože se na nás Megan i Emily zadívaly.

„Slyšela jsem, že sis to včera *pěkně užila* s Rorym Hendersonem,“ řekla Lydia pro mě nezvykle líbezným tónem. „To už asi nejsi tatínkova holčička, že?“

Emily chvíli jen strnule zírala a pak znovu propukla v pláč. Když nás Megan zpražila nenávisným pohledem, chytila jsem Lydiu za rameno a snažila se ji přimět k odchodu.

Jediné, co nás zachránilo, byl vychloubačný příchod samotného Roryho Hendersona. Rory je oblíbený jen proto, že jeho otec je bohatým právníkem a matka uváděla počasí na kanále 12. Není to zrovna krasavec a jeho doprovod se skládá z tupounů, kteří se smějí všemu, co on říká, i když je to spíš trapné než vtipné.

„Nazdar, Rory, ty bejku!“ zacvrlikala Lydia. Rory se na ni jen tak zpola usmál, načež se Lydia zahihňala. V mém peri-